

Arrest

nr. 198 718 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 november 2017.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeksters dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoeksters naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeksters hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name de problemen die verzoeksters en hun familie hadden met hun schoonbroer/oom R. betreffende het huwelijk van verzoekster D. met zijn zoon.

In het kader van verzoeksters hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arresten nr. 183 266 van 1 maart 2017 en nr. 183 267 van 1 maart 2017.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoeksters volgende documenten neer: identiteitskaarten, geboorteaktes, een brief van UNRWA, een USB-stick met bijhorende documenten, een ziekenhuisbewijs, internetartikels, foto's van het Rashidiya-kamp, een brief, een attest van de PLO en een woonstattest van de verantwoordelijke van het Rashidiya-kamp.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters hun vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoeksters naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeksters niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeksters het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het

herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

De Raad merkt op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausible verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormelde arresten van de Raad waarin in het kader van hun vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters hun asielrelaas, waarin zij tot op heden in het kader van onderhavige asielaanvraag volharden, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Libanon geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Bijgevolg lijken verzoeksters geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 november 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij een aantal documenten hebben ingediend teneinde hun relaas en vrees ten aanzien van hun schoonbroer/oom te staven en dat deze documenten meegenomen moeten worden in de beoordeling van hun relaas en vrees. Verzoekende partijen wijzen

er op dat er ook stukken zijn die afkomstig zijn van de PLO verantwoordelijke van het kamp en UNRWA en dat deze documenten voldoende waarborgen bieden om mee hun relaas te ondersteunen en deze stukken samen moeten gelezen worden met de brief van hun echtgenoot/vader. Verzoekende partijen vervolgen dat zij het kamp moesten verlaten en dat ook hun echtgenoot/vader het kamp moest verlaten omwille van zijn broer en hij thans bij zijn werkgever zijn intrek heeft genomen. Verzoekende partijen wijzen er op dat de problemen zich opstapelen en hun echtgenoot/vader ook ziek geworden is en vermits hij niet meer in het kamp verblijft hij geen verzorging via UNRWA krijgt. Verzoekende partijen besluiten dat de documenten en de USB-stick verder moeten onderzocht worden.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden, wordt er *in casu* wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door hen in het kader van hun huidige tweede asielaanvraag neergelegde documenten, en worden deze stukken samen gelezen en wel degelijk meegenomen in de beoordeling van hun uiteengezette relaas en vrees.

De verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen hetgeen door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen omtrent die documenten wordt vastgesteld, met name: *“Hiernaast dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Wat betreft de brief van uw echtgenoot, het attest van de PLO en het attest van de wijkverantwoordelijke van het Al-Rashidiya kamp, dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kunnen herstellen aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Het voorleggen van de brief van uw echtgenoot is bovendien enkel een bewijs van het schrijven van de brief, maar is geenszins een bewijs van de er in vermelde feiten. Een dergelijke brief is geen officieel document, maar vertoont integendeel een gesolliciteerd karakter, en kan op zich dan ook niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Daarenboven geeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u de inhoud van deze documenten niet kent aangezien u de documenten zelf niet gelezen hebt (zie verklaring meervoudige aanvraag, DVZ, dd. 4 mei 2017, vraag 17). Dat u deze documenten voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zonder ze zelf ook maar gelezen te hebben wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en het beperkt belang dat u zelf aan deze documenten hecht. Voorts dient opgemerkt te worden dat de brief van UNRWA geenszins een bewijs is voor de door u aangehaalde problemen, maar enkel aantoont dat uw echtgenoot geregistreerd staat bij UNRWA, momenteel niet meer in het Rashidiya kamp woont en ook geen beroep meer kan doen op de volledige steun van UNRWA. Overigens dient ook opgemerkt te worden dat de door u voorgelegde internetartikels en foto's betreffende het Rashidiya kamp evenmin uw persoonlijke problemen aantonen, maar deze enkel betrekking hebben op de algemene situatie in het kamp.”* (bestreden beslissing t.a.v. eerste verzoekende partij A-M.R.)

De Raad benadrukt dat, zoals reeds in de beschikking van 22 november 2017 werd opgemerkt, *“aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormelde arresten van de Raad waarin in het kader van hun vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters hun asielrelaas, waarin zij tot op heden in het kader van onderhavige asielaanvraag volharden, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.”* Om die reden, en gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, welke niet worden ontkracht of weerlegd, kan de door verzoekende partijen in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten geen bewijswaarde worden toegedicht.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in de beschikking d.d. 22 november 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS